

Брюксел, 18 юни 2026 г.
(OR. en)

10802/26
ADD 1

COPEN 236
CT 82
DROIPEN 114
JAI 849

ПРИДРУЖИТЕЛНО ПИСМО

От: Генералния секретар на Европейската комисия, подписано от
г-жа Martine DEPREZ, директор

Дата на получаване: 17 юни 2026 г.

До: Г-жа Thérèse BLANCHET, генерален секретар на Съвета на
Европейския съюз

№ док. Ком.: COM(2026) 277 annex

Относно: ПРИЛОЖЕНИЕ
ДОКЛАД ОТ КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И
СЪВЕТА
за оценка на Директива (ЕС) 2018/1673 на Европейския парламент
и Съвета за борба с изпирането на пари по наказателноправен ред

Приложено се изпраща на делегациите документ COM(2026) 277 annex.

Приложение: COM(2026) 277 annex

ЕВРОПЕЙСКА
КОМИСИЯ

Брюксел, 17.6.2026 г.
COM(2026) 277 final

ANNEX

ПРИЛОЖЕНИЕ

ДОКЛАД ОТ КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И СЪВЕТА
за оценка на Директива (ЕС) 2018/1673 на Европейския парламент и Съвета за
борба с изпирането на пари по наказателноправен ред

{SWD(2026) 148 final}

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И СЪВЕТА

за оценка на степента, до която държавите членки са предприели необходимите мерки, за да се съобразят с Директива (ЕС) 2018/1673 на Европейския парламент и Съвета от 23 октомври 2018 г. за борба с изпирането на пари по наказателноправен ред

1 ВЪВЕДЕНИЕ

Директива 2018/1673 за борба с изпирането на пари по наказателноправен ред (наричана по-долу „Директивата“) влезе в сила на 2 декември 2018 г. 25-те държави — членки на ЕС¹, които са обвързани от Директивата (т.е. всички с изключение на Дания и Ирландия), трябваше да въведат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за спазването на посочената директива, до 3 декември 2020 г.

В съответствие с член 14, параграф 1 от Директивата в настоящия доклад се прави оценка на степента, в която държавите членки са взели необходимите мерки, за да се съобразят с нея. Настоящият доклад се представя като приложение към доклада за оценка на добавената стойност на Директивата съгласно член 14, параграф 2 от Директивата.

Представеният анализ се основава на информацията, предоставена от държавите членки на Европейската комисия до 20 октомври 2025 г., както и на външно проучване.

В Директивата се определят общи определения на престъпленията и санкциите за борба с изпирането на пари във всички държави — членки на ЕС, с цел да се улеснят полицейското и съдебното сътрудничество и да се попречи на престъпниците да се възползват от не толкова строги национални системи. Тъй като изпирането на незаконни парични средства представлява основен фактор, благоприятстващ организираната престъпност, с Директивата се подпомага отслабването на финансовата основа на престъпните мрежи и се подкрепят усилията за тяхното разбиване. Съгласно Директивата държавите членки са длъжни да криминализират преобразуването или прехвърлянето на имущество със знанието, че то е придобито от престъпна дейност, укриването или прикриването на естеството, източника, местонахождението, движението на имущество или собствеността върху него, както и придобиването, притежаването или използването на такова имущество, когато тези действия са извършени умишлено. Тя също така дава възможност на държавите членки да разширят обхвата на престъплението по изпиране на пари, така че да се обхванат случаи, в които извършителят „е подозирал или е трябвало да знае“, че имуществото е придобито от престъпна дейност. Съгласно Директивата държавите членки са длъжни да въведат отегчаващи вината обстоятелства (например участие на престъпна организация или изпиране на пари чрез професионални дейности), като се изисква наказанията да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи, включително минимален размер на максималния срок на лишаване от свобода от най-малко четири години, както и мерки за отговорност на юридическите лица, когато е приложимо. Тя съдържа правила относно компетентността и задължението за обезпечаване и конфискация на придобитото имущество и средствата от престъпна дейност и задължава държавите членки да гарантират наличието на ефективни способности за разследване на изпирането на пари.

¹ Когато в настоящия доклад се посочват „25 държави членки“ или друг брой държави членки, това предполага, че става въпрос за държави членки, обвързани от Директивата.

В доклада се посочва, че държавите членки са положили значителни усилия, за да гарантират привеждането на националното законодателство в съответствие с разпоредбите на Директивата, като в ограничен брой държави членки са налице някои очевидни несъответствия и пропуски.

В допълнение към представения в настоящия доклад анализ въз основа на информацията, предоставена на разположение на Комисията към днешна дата, е възможно да има допълнителни предизвикателства при транспонирането и във връзка с други разпоредби, които не са докладвани на Комисията, или допълнителни законодателни и незаконодателни промени, които засягат транспонирането. Следователно настоящият доклад не следва да възпрепятства Комисията да оцени допълнително транспонирането и прилагането на Директивата в държавите членки.

2 СЪОТВЕТСТВИЕ НА ТРАНСПОНИРАНЕТО НА ДИРЕКТИВАТА ПО РАЗПОРЕДБИ

В настоящата глава се прави преглед на транспонирането на Директивата от държавите членки в националното право, като за всеки член се оценяват пълнотата и съответствието на националните законови и подзаконови актове с изискванията на Директивата.

Член 2 — Определения (включително предикатни престъпления)

Член 2 съдържа три определения. Съгласно **член 2, точка 1 „престъпна дейност“** се определя като всички престъпления, които се наказват с лишаване от свобода за максимален срок най-малко от една година, или, когато не е предвиден максимален срок на наказанието, всички престъпления, наказуеми с лишаване от свобода за минимален срок повече от шест месеца. Престъпленията, които представлява престъпна дейност, се считат за предикатни престъпления по изпиране на пари, т.е. държавите членки като минимум криминализират изпирането на имущество, придобито от такива престъпления.

Освен това, независимо от праговете на наказанията, държавите членки във всеки случай са длъжни да включат редица престъпления във всяка от 22-те категории престъпления, изброени в член 2, точка 1 (които включват престъпленията, хармонизирани на равнището на ЕС)².

Повечето от държавите членки, обвързани от Директивата, излязоха извън нейните рамки, като възприеха т.нар. „подход, включващ всички престъпления“, съгласно който всяко престъпление може да представлява предикатно престъпление по изпиране на пари. Пет държави членки (**Франция, Нидерландия, Люксембург, Португалия, Австрия**) определят специфични категории престъпления, които могат да представляват предикатни престъпления по изпиране на пари.

Всички държави членки са транспонирали правилно определението на престъпна дейност, посочено в член 2, точка 1.

В **член 2, точка 2** се предвижда широко определение на „**имущество**“, което може да бъде подходящ обект на престъпление по изпиране на пари. В тази връзка имущество се

² Вж. съображение 5.

определя като всякакъв вид активи, изразяващи се във вещи или права, движими или недвижими, материални или нематериални, и правни документи или инструменти във всякаква форма, включително електронна или цифрова, доказващи правото на собственост или други права върху такива активи. Въпреки че държавите членки не са транспонирали конкретно термина „имущество“ в своето законодателство в областта на изпирането на пари, те често предвиждат определения в други правни текстове, които се използват и за целите на определянето на обектите на изпиране на пари, за да се гарантира спазването на разпоредбата.

23 държави членки са транспонирали определението за имущество, както е посочено в член 2, точка 2, но изглежда, че съгласно законодателството на **Германия и Австрия** спестените разходи (например данъци, чието плащане се избягва чрез извършване на данъчно престъпление) не се считат за имущество, което може да бъде изпрано. По същество, с член 165, параграф 6 от австрийския Наказателен кодекс от обхвата на изпирането на пари се изключват просто икономии на разходи, като например нереализирани загуби, които не са настъпили, отказ от вземания или избегнати разноски и такси. Това не позволява на австрийските органи да прилагат престъплението по изпиране на пари в случай на икономии на парични средства чрез незаконно избягване на плащането на данъци, последвано от изпиране. В предишната версия на член 261, параграф 5 от германския Наказателен кодекс разходите, спестени чрез данъчни измами, бяха включени изрично в обхвата на изпирането на пари. С реформата от 2021 г. този параграф беше заличен, вследствие на което такива спестени разходи бяха изключени от обхвата. Следователно и двете юрисдикции изглежда считат, че само имущество, което представлява положително увеличение на активите на дадено лице, например пари, придобити чрез трафик на наркотици или данъчно облекчение, може да бъде обект на престъпление по изпиране на пари. Широкото определение на имущество в Директивата обаче обхваща всички видове имущество, включително спестените разходи, дори ако не са изрично посочени.

Съгласно **член 2, точка 3 „юридическо лице“** се определя като образувание, което има правосубектност съгласно приложимото право, с изключение на държави или публични органи, които упражняват държавна власт, и на публични международни организации. Аналогично на ситуацията във връзка с термина „имущество“, много държави членки определят „юридическо лице“ в други законодателни актове, които се прилагат и за целите на престъпленията по изпиране на пари. Това е в съответствие с Директивата.

Член 3 — Престъпления по изпиране на пари

Съгласно **член 3, параграф 1** държавите членки са длъжни да криминализират а) преобразуването или прехвърлянето на имущество, б) укриването или прикриването на различни характеристики на имуществото и в) придобиването, притежаването или използването на имущество до степента, в която извършителят на такива деяния знае, че това имущество е придобито от престъпна дейност.

Държавите членки са транспонирали тази разпоредба по различни начини. Седем държави членки (**България, Чешка република, Гърция, Финландия, Унгария, Полша и Румъния**) са транспонирали непряко наличието на умисъл, като се позовават на общите принципи на наказателното право, с които се установява, че дадено престъпление се окачествява като такова само при наличието на умисъл. Останалите

държави членки изрично са включили наличието на умисъл в националните разпоредби, с които се криминализира изпирането на пари.

С **член 3, параграф 2** на държавите членки се предоставя възможност допълнително да криминализират изпирането на пари, когато извършителят не е знаел, но е подозирал или е трябвало да знае, че имуществото е придобито от престъпна дейност (изпиране на пари поради небрежност). **15 държави членки**³ са се възползвали от тази възможност, като са криминализирани изпирането на пари поради небрежност.

С оглед на факта, че сложните схеми за изпиране на пари затрудняват доказването на предикатното престъпление, Директивата също така има за цел да се отстранят практическите и правните пречки пред наказателното преследване на изпирането на пари като самостоятелно престъпление. За тази цел съгласно Директивата държавите членки са длъжни да създадат условия за наказателно преследване на **изпирането на пари и осъждане за това деяние, без да се изисква осъждане за предикатното престъпление (член 3, параграф 3, буква а)** и без да се изисква от органите да **докажат всички елементи на предикатното престъпление** (което би могло да включва самоличността на извършителя на престъпната дейност, от която е придобито имуществото) (**член 3, параграф 3, буква б**). Това се нарича по-нататък „изпиране на пари като самостоятелно престъпление“.

Шестнадесет държави членки⁴ не са транспонирани разпоредбата изрично, а **чрез „имплицитно транспониране“**, т.е. без да се споменава изрично в националното им законодателство в областта на изпирането на пари, че трябва да бъдат изпълнени определени условия, като предварително или едновременно осъждане за предикатното престъпление или установяване на всички фактически елементи и обстоятелства, свързани с предикатното престъпление.

Комисията отбелязва, че **прагът за доказване на незаконния произход на имуществото в съда се различава значително в отделните държави членки.**

В **четирнадесет държави членки**⁵ не е необходимо да се посочва видът на предикатното престъпление, когато се доказва незаконният произход на имуществото. Вместо това е достатъчно да се установи, че имуществото, предмет на изпиране, е придобито от извършена престъпна дейност, което значително улеснява наказателното преследване на изпирането на пари.

Въпреки това съдилищата в редица държави членки продължават да налагат високи стандарти за доказване на наличието на предикатно престъпление. **Десет държави членки**⁶ продължават да изискват от органите да определят категорията престъпление, към която спада предикатното престъпление (например трафик на наркотици, трафик на хора, измама и др.). **Две държави членки** измежду тях (**България и Полша**) изискват особено висок праг на доказване по отношение на предикатното престъпление.

³ Белгия, Кипър, Чешка република, Германия, Испания, Финландия, Хърватия, Унгария, Латвия, Малта, Нидерландия, Полша, Швеция, Словения и Словакия.

⁴ Белгия, България, Чешка република, Естония, Финландия, Франция, Хърватия, Унгария, Италия, Нидерландия, Полша, Португалия, Румъния, Швеция, Словения и Словакия.

⁵ Австрия, Белгия, Испания, Франция, Италия, Люксембург, Латвия, Литва, Малта, Нидерландия, Румъния, Швеция, Словакия и Словения.

⁶ България, Хърватия, Кипър, Чехия, Германия, Естония, Гърция, Унгария, Полша и Португалия.

България⁷ продължава да изисква да се докажат видът на престъплението, както и времето и мястото на извършването му. В **Полша** съгласно съдебната практика⁸ трябва да се установи по достатъчно специфичен начин, че конкретни активи са придобити от конкретно предикатно престъпление.

Както е посочено и в доклада за оценка, **текстът на Директивата е доста общ, което позволява такова транспониране**. Съгласно Директивата се изисква осъждането за изпиране на пари да е възможно, „без да е необходимо да се установяват всички фактически елементи или всички обстоятелства“, свързани с предикатното престъпление, но такава формулировка означава, че съгласно законодателството все пак може да се изисква от органите да докажат всички елементи на предикатното престъпление, с изключение на един.

Като се вземат предвид предвидените в Директивата широки граници на действие за държавите членки, не бяха установени случаи на неспазване на **член 3, параграф 3, букви а) и б)**.

Всички държави членки са транспонирали правилно разпоредбата, съгласно която престъпленията по изпиране на пари обхващат имущество, придобито от дейност в друга държава членка или в държава извън ЕС, когато деянието би представлявало предикатно престъпление, ако е било извършено на тяхна територия (**член 3, параграф 3, буква в)**).

От съображения за пропорционалност, с **член 3, параграф 4** на държавите членки се дава възможност да стеснят обхвата на трансграничните дела, при които изпирането на пари е наказуемо, т.е. когато предикатното престъпление е извършено в държави, в които такова деяние не е криминализирано (изискване за „двойна наказуемост“). За определени категории тежки престъпления обаче не съществува такава възможност за стесняване на трансграничния обхват. В случай на участие в организирана престъпна група, тероризъм, трафик на хора, контрабанда на мигранти, сексуална експлоатация, трафик на наркотици и корупция, извършени в друга държава — членка на ЕС, или в трета държава, наказателното преследване на дадено лице за изпиране на пари трябва да продължи да е възможно, дори ако деянието, от което са придобити парите, не представлява престъпление във въпросната друга държава.

Осем държави членки⁹ са се възползвали от възможността за изискване на „двойна наказуемост“. **Люксембург**¹⁰ обаче изисква двойна наказуемост за някои престъпления, за които не следва да се прилага такъв принцип, а именно участие в престъпна организация и рекет. .

Накрая, държавите членки трябва да гарантират, че деянията, криминализирани като изпиране на пари в член 3, параграф 1, букви а) и б), са наказуеми в случай на „самоизпиране“ (**член 3, параграф 5**), което означава случай, в който лицето, извършило или участвало в извършването на предикатното престъпление, изпира приходите от собственото си престъпление.

⁷ Чл. 253 от българския Наказателен кодекс.

⁸ Решение на Върховния съд по чл. 299, ал. 1 от Наказателния кодекс.

⁹ Австрия, Германия, Естония, Гърция, Финландия, Унгария, Люксембург и Португалия.

¹⁰ Член 506-3, параграф 2 от code pénal във връзка с член 5-1 от Code de procédure pénale.

Държавите членки са приложили тази разпоредба изрично в националното си законодателство или са го направили имплицитно, като не са поставили условие извършителят на предикатното престъпление да е различен от извършителя на престъплението по изпиране на пари. Някои държави членки са включили **изключения** в националното си законодателство, **които не засягат спазването на изискванията** — например **Германия** изисква незаконните активи да са пуснати в обращение по някакъв начин, а **Италия и Естония** изключват от обхвата личното ползване. Поради това не бяха установени случаи на неспазване на изискванията.

Член 4 — Помагачество, подбудителство и опит

Съгласно **член 4** се изисква **съпътстващите престъпления, т.е. помагачеството, подбудителството** към извършване на престъпление по изпиране на пари и **опитите за извършване на престъпление по изпиране на пари**, да бъдат наказуеми като престъпление.

Всички 25 държави членки са транспонирали правилно член 4.

Член 5 — Наказания за физически лица

Съгласно **член 5** се изисква престъпленията по изпиране на пари и съпътстващите престъпления да се **наказват с ефективни, пропорционални и възпиращи наказания**, като се посочва, че престъпленията по изпиране на пари трябва да се наказват с лишаване от свобода с максимален срок от най-малко четири години.

В тази връзка Комисията отбелязва, че Швеция¹¹ е определила в своето законодателство максимален срок от две години, докато **Гърция¹²** изглежда не прилага прага от четири години, ако предикатното престъпление представлява неправомерно поведение, което на практика означава, че наказанието за изпиране на пари не е достатъчно строго за широк набор от предикатните престъпления, установени в Директивата.

Член 6 — Отегчаващи вината обстоятелства

С член 6, параграф 1 се установяват две задължителни отегчаващи вината обстоятелства: когато изпирането на пари е **извършено в рамките на престъпна организация** или когато е **извършено при упражняване на професионална дейност от страна на „задължен субект“**, т.е. субект, който трябва да спазва специфични задължения за докладване и за проверка на клиентите съгласно законодателството на ЕС за борба с изпирането на пари¹³.

В тази връзка следва да се отбележи, че **Литва, Полша и Словения** не са въвели в своето законодателство отегчаващото вината обстоятелство изпирането на пари да е извършено

¹¹ Lag (2014:307) om straff för penningtvättsbrott, 3 §.

¹² Член 39, параграф 1, буква d), L. 4557/2018.

¹³ Вж. по-специално член 2, параграф 1 от Директива (ЕС) 2015/849 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 г. за предотвратяване използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризма (*ОВ L 141, 5.6.2015 г., стр. 73—117, последна консолидирана версия на разположение на адрес: [EUR-Lex — 02015L0849-20241230 — BG — EUR-Lex](https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj)*).

от задължен субект; **Кипър**¹⁴ не предвижда отегчаващи вината обстоятелства за помагачество, подбудителство и опит за изпиране на пари; в **Гърция**¹⁵ не могат да се прилагат отегчаващи вината обстоятелства, когато предикатното престъпление представлява неправомерно поведение, с което на практика се изключва широк набор от предикатните престъпления, установени в Директивата.

С **член 6, параграф 2** на държавите членки се дава възможност да въведат две допълнителни отегчаващи вината обстоятелства: **а)** когато имуществото, предмет на изпиране, е със значителна стойност или **б)** когато имуществото, предмет на изпиране, е придобито чрез едно от набор от конкретни престъпления¹⁶. **Вариант а) е транспониран от 14 държави членки¹⁷, а вариант б) — от четири държави членки¹⁸.**

Всички държави членки, които са се възползвали от предвидените варианти, са ги транспонирали по начин, който е в съответствие с Директивата.

Член 7 — Отговорност на юридическите лица

Съгласно Директивата трябва да е възможно юридическите лица да бъдат подведени под отговорност за престъпления по изпиране на пари, включително самоизпиране. Това включва действия на лице, което действа самостоятелно или като член на орган на юридическото лице и което заема ръководна длъжност в това юридическо лице (**член 7, параграф 1**). Държавите членки също така трябва да гарантират, че юридическите лица могат да бъдат подведени под отговорност, когато липсата на надзор или контрол е направила възможно извършването на престъплението (**член 7, параграф 2**). Отговорността на юридическите лица обаче не следва да изключва възможността за образуване на наказателно производство срещу физически лица, които са участвали в престъпленията като извършители (**член 7, параграф 3**).

Що се отнася до отговорността на юридическите лица, Франция не е въвела в своето законодателство възможност юридическите лица да бъдат подведени под отговорност, когато липсата на надзор или контрол от страна на лице, което заема ръководна длъжност в съответното юридическо лице, е направила възможно извършването на престъпленията по изпиране на пари.

Член 8 — Санкции за юридическите лица

Съгласно **член 8** държавите членки са длъжни да гарантират, че юридическо лице, подведено под отговорност по силата на член 7, се **наказва с ефективни, пропорционални и възпиращи санкции, които във всеки случай включват наказателноправни или друг вид имуществени санкции**. Всички държави членки са транспонирали правилно тази разпоредба.

Освен това в **член 8 се изброяват варианти за допълнителни санкции** — от лишаване на юридическото лице от правото да се ползва от публични облаги или помощи до

¹⁴ Част I, параграф 4, точка 4. L. 188(I)/2007.

¹⁵ Член 39, параграф 1, буква d), L. 4557/2018.

¹⁶ Участие в организирана престъпна група или рекет, тероризъм, трафик на хора и контрабанда на мигранти, сексуална експлоатация, незаконен трафик на наркотични вещества и корупция.

¹⁷ Австрия, България, Кипър, Чешка република, Естония, Гърция, Финландия, Хърватия, Унгария, Латвия, Полша, Швеция, Словения и Словакия.

¹⁸ Гърция, Испания, Финландия и Хърватия.

лишаване от достъп до публично финансиране, лишаване от правото да се упражнява търговска дейност, поставяне на юридическото лице под съдебен надзор, закриване на обекти, използвани за извършване на престъплението, и дори възможност за съдебно разпореждане за прекратяване на дружеството (т.е. ликвидация). **19 държави членки¹⁹ са се възползвали от един или повече от тези варианти. Шест държави членки не са се възползвали от нито един от вариантите.**

Всички държави членки, които са се възползвали от тези варианти, са ги транспонирали по начин, който е в съответствие с Директивата.

Член 9 — Конфискация

Съгласно **член 9** държавите членки са длъжни да **гарантират, когато е уместно, че техните компетентни органи налагат обезпечителни мерки или конфискуват придобитото имущество и средствата, които са използвани или са били предназначени за използване при извършването или съучастието в извършването на престъпленията по изпиране на пари, посочени в настоящата директива, в съответствие с Директива 2014/42/ЕС²⁰.**

Всички 25 държави членки са транспонирали член 9 в съответствие с Директивата.

Член 10 — Компетентност

Съгласно **член 10, параграф 1** съответната държава членка е длъжна да установи своята **компетентност** по отношение на престъпления по изпиране на пари, когато престъплението е извършено на нейна територия (**член 10, параграф 1, буква а**) или когато извършителят на престъплението е неин гражданин (**член 10, параграф 1, буква б**). **Всички държави членки са транспонирали разпоредбата в съответствие с Директивата.**

Що се отнася до **член 10, параграф 1, буква б**), следва да се отбележи, че разпоредбата е транспонирана по различен начин, по-специално в случаите, в които извършителят е гражданин на държавата членка, особено по отношение на изискването за **двойна наказуемост²¹.**

В отсъствието на конкретна разпоредба, отнасяща се до този въпрос, **10 държави членки²²** изглежда са приложили Директивата, без изрично да посочват двойната наказуемост като предварително условие за искането за упражняване на компетентност. От друга страна, **11 държави членки²³** изрично са включили гореспоменатото изискване като условие за установяване на компетентност по отношение на своите граждани.

¹⁹ Белгия, Кипър, Чешка република, Германия, Гърция, Испания, Франция, Хърватия, Унгария, Италия, Литва, Люксембург, Латвия, Малта, Полша, Португалия, Румъния, Словения и Словакия.

²⁰ Вж. съображение 16 от Директивата за борба с изпирането на пари: „[...] Държавите членки следва, като минимум, да гарантират обезпечаването и конфискацията на средствата и облагите от престъпна дейност във всички случаи, предвидени в Директива 2014/42/ЕС. Държавите членки следва също така активно да обмислят възможността за конфискация във всички случаи, по които не може да бъде образувано или приключено наказателно производство, включително в случаите, когато извършителят е починал“.

²¹ Това е принципът, съгласно който компетентността може да бъде установена само когато въпросното деяние е криминализирано както в държавата на наказателното преследване, така и в държавата, в която е извършено.

²² България, Чехия, Италия, Латвия, Унгария, Малта, Полша, Словения, Словакия, Финландия.

²³ Белгия, Германия, Естония, Испания, Франция, Хърватия, Кипър, Литва, Люксембург, Австрия, Швеция.

Същевременно **три държави членки**²⁴ изрично са изключили изискването за двойна наказуемост за престъпления по изпиране на пари.

С **член 10, параграф 2** на държавите членки се дава възможност да разширят своята компетентност по отношение на случаи, в които: **а)** извършителят има обичайно местопребиваване на тяхна територия или **б)** когато престъплението е извършено в полза на юридическо лице, установено на тяхна територия. **14 държави членки**²⁵ са се възползвали от варианта в **член 10, параграф 2, буква а)**. **Десет държави членки**²⁶ са се възползвали от варианта в **член 10, параграф 2, буква б)** по начин, който отговаря на изискванията.

Член 11 — Способи за разследване

Съгласно **член 11** се изисква лицата, звената или службите, отговарящи за разследването или наказателното преследване на престъпления по изпиране на пари, включително помагачество, подбудителство и опит за такива престъпления, да разполагат с ефективни способности за разследване, като тези, използвани за противодействие на организираната престъпност или на други тежки престъпления²⁷. **Всички 25 държави членки са транспонирали член 11 в съответствие с Директивата.**

3 ЗАКЛЮЧЕНИЯ

Като се има предвид колко е важно изпирането на пари за мрежите на организираната престъпност като ключов инструмент за финансиране и като средство за осигуряване на незаконни печалби и за проникване в законната икономика, хармонизирането на наказателноправните ответни действия срещу изпирането на пари е съществен компонент от по-широките усилия на Съюза за неутрализиране и разбиване на престъпните мрежи, както е подчертано в европейската стратегия за вътрешна сигурност ProtectEU²⁸.

Комисията признава положените от държавите членки усилия за предприемането на мерки за спазване на Директивата. В обобщение, въпреки че продължават да са налице някои несъответствия и пропуски, транспонирането на Директивата като цяло е в съответствие с изискванията, като държавите членки са предприели всеобхватни мерки за привеждане на националните законодателства в съответствие със стандартите на ЕС. Повечето държави членки са приели специално законодателство, за да отговорят на изискванията на Директивата, докато малък брой държави разчитат изцяло или до голяма степен на съществуващите национални разпоредби.

Комисията ще продължи да помага на държавите членки да отстранят установените недостатъци, за да се гарантира пълно и правилно транспониране на Директивата. Това включва наблюдение и гарантиране, че националните мерки съответстват на разпоредбите в Директивата.

²⁴ Гърция, Нидерландия, Румъния.

²⁵ Австрия, Белгия, Естония, Испания, Финландия, Хърватия, Литва, Люксембург, Латвия, Малта, Нидерландия, Португалия, Швеция и Словакия.

²⁶ Австрия, Чешка република, Естония, Гърция, Испания, Люксембург, Латвия, Полша, Словения и Словакия.

²⁷ Вж. също така съображение 19: „Поради това следва да се гарантира наличието на достатъчен персонал и целенасочено обучение, ресурси и модерен технологичен капацитет. [...]“.

²⁸ [EUR-Lex — 52025DC0148 — BG — EUR-Lex.](#)